

Твоата свата вола: Ксичко това, за колко време ще са продължи? За малко, и веднъждъ ще са свърши. Я не ма наказвай тамъ съ вѣчната мъка, която не ще са свърши никога, никога. Горко е за мене, кога ма заболи глава единъ день, зъбъ единъ часъ, болѣстятъ ми е нестерпима: а да горъ цѣлаз, па още и вѣчно: и що ще да е? Самыты роскошности ми догѣгнѣватъ, кога быватъ твърдѣ продължителны: а мъката, що са не свършева никога, никога, какво ще стори? За единъ блѣдъ мъката, хыладо години ли е? сносно е: хыладото години ще са свършатъ. За еднъ обидъ мъката десатъ хылады години ли е? нека е тзй: ще са свършатъ и десатъ-тѣ хылады. Нъ мъка вѣчна, която неще да са свърши никога, никога. Яхъ! и ако да бѣхъ разсжждавалъ за това наздраво, то нетрѣбваше да загыне свѣтаината отъ читы ми. Трѣбваше да повѣгнъ въ пѣстыната, да са погребъ живъ въ единъ (гробъ,) та да плачъ денѣ и нощѣ, да въздышалъ на всѣка минѣта. Това за колко време можаше да вжде? за десатъ, двадесатъ, тридесатъ години, и тѣ веднъждъ ще са свършатъ. Нъ адската мъка неще да са свърши никога, никога? О мъко, мъко! която произвождашь тройно копие, тройнъ смъртоноснъ ранъ: само да помыслъ за тебе, ты кжсашъ сърдцето ми. Нъ кжсай, кжсай сърдцето ми: да та имамъ на чума си, за да избѣгнъ единъ пхъ отъ твоитѣ пламъцы.

